

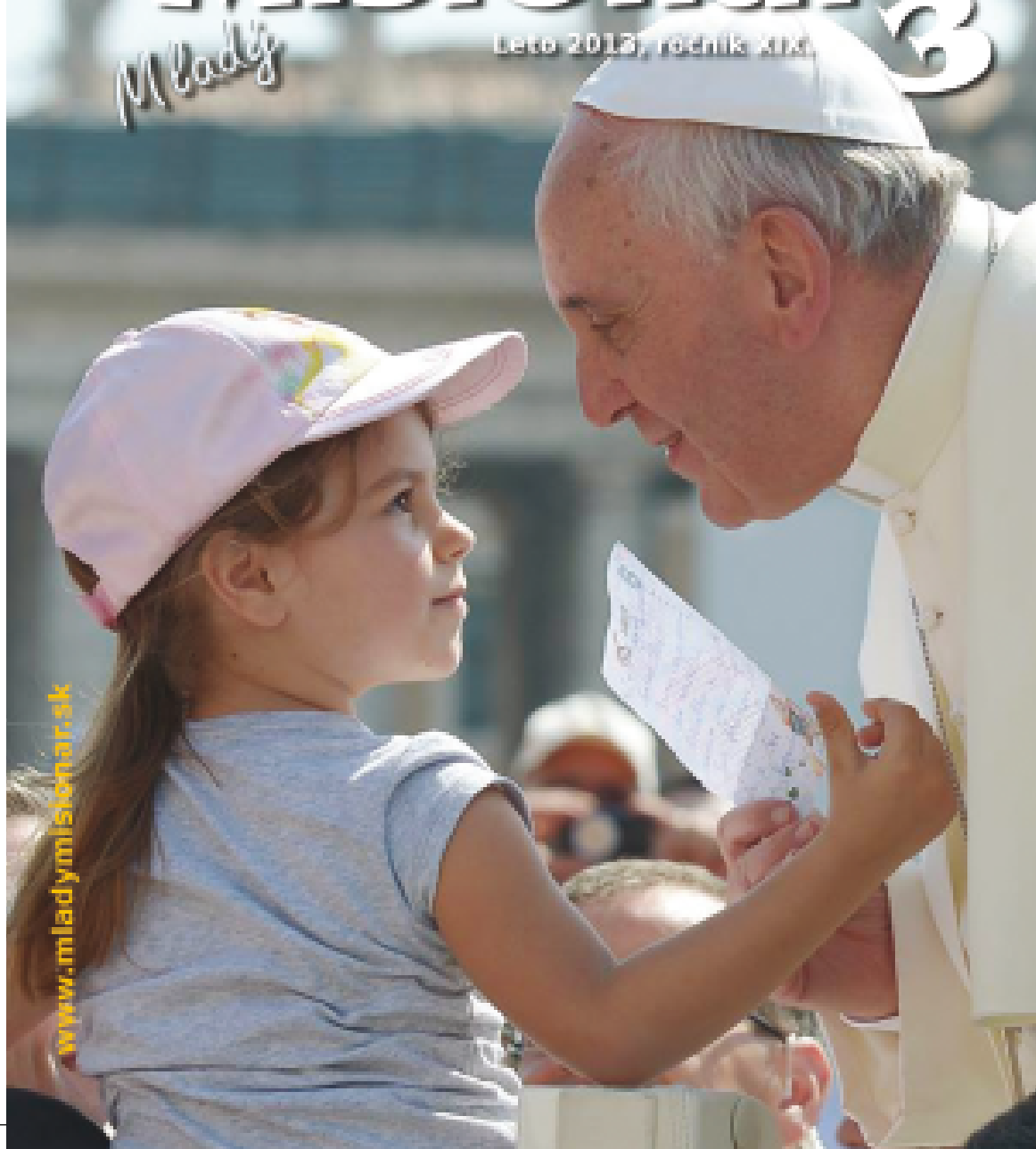
Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

Mladý

Leto 2013, ročník XIX.

3

Drahí čitatelia,

dúfam, že ste si počas tohto leta dobre oddýchli. Ten, kto tvrdo pracuje, zaslúži si oddych, „robotník si zaslúži svoju mzdu“ (Lk 10, 7). Napadajú mi slová nášho Pána, ktorý adresoval svojim učeníkom túto krásnu myšlienku: „Podte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite.“ Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty.“ (Mk 6, 31)

Dovolenky nie sú iba o drahých zájazdoch. Príkladom nám toto leto bol náš Sv. Otec František, ktorý nešiel do letného sídla v Castel Gandolfo, ale zostal oddychovať vo Vatikáne.

Pred rokom sa s nami lúčil šéfredaktor tohto časopisu frt. Michal Vrták SVD, ktorý išiel na formačno-pastoračnú skúsenosť (verbisti to volajú skratkou „OTP“) do Mexika. Dovoľte mi, aby som sa s Vami podobne na čas rozlúčil. Moje kroky toto leto smerujú na malý ostrovný štát neďaleko Číny – Taiwan. Idem tam na trojročnú misijnú skúsenosť. Čakajú ma nové radosti a nové výzvy. Nebude to dovolenka, ale tvrdá práca. Štúdium jazyka, kultúry a pastoračná prax mi iste dajú zabráť. Avšak vo všetkom chcem pamätať najmä na to, že táto skúsenosť má pomôcť budovaniu Božieho kráľovstva, kdekoľvek sa budem v budúcnosti nachádzať. Preto sa zverujem do Vašich modlitieb.

S pozdravom
frt. Patrik Páleník SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XIX., č. 3
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com

Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Karol Bošmanský SVD; P. Marek Vaňuš SVD;

Tomáš Gerboc SVD; Stanislav Orečný SVD;

Patrik Páleník SVD; Gorazd Kohút SVD;

Martin Ligač SVD; Tomáš Baleja SVD;

Peter Fillo SVD; Milan Toman SVD;

Juraj Cibula SVD; Matej Reiner SVD;

Juraj Begany SVD;

Daniela Bauerová; Lenka Adamčíková;

Grafika časopisu: Patrik Páleník SVD;

Tomáš Gerboc SVD;

Foto obálky: Radio Vaticana na Facebooku;

Foto plagátu: archív SVD;

Kresba: Michal Žák;

Fotky v časopise uvedené bez autora:

archív SVD; deviantart.com; wikipedia.org

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

Eucharistia

4

Misijná
krajina

8

Povolanie

12

Pastoračná
prax na
Morave

15

Pastoračná
prax
v Nitre

18

List
z noviciátu

20

Ružové
sestry

24

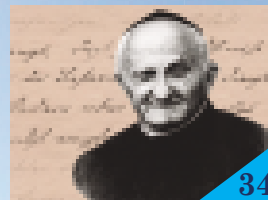
Katechézy
u sestier

28

Pápež
František

30

Odporúčame

34

Správy

35

Hádanka

39

Kresba
a dobrodinci

40

Vtipy
a fotoriport

41

Eucharistia - tajomstvo viery

Spracoval: Patrik Páleník SVD

<http://rclbsacraments.com/>

Rok viery sa pomaly chýli ku koncu. Eucharistia, ktorej sa chceme te-
raz venovať, sa tiež zaraďuje medzi iniciačné sviatosti, t. j. tie, ktoré
uvádzajú do kresťanského života. „Eucharistia ako ‚sviatosť sviatostí‘ [má]
jedinečné miesto: ‚Všetky ostatné sviatosti sú zamerané na ňu ako
na [svoj] cieľ.‘“ (KKC 1211) Je prameňom a vrcholom celého kresťanské-
ho života (porov. KKC 1324, 1374).

Prečo nazývame Eucharistiu „obetou“?

Aby sme správne pochopili, čo je podstatou Eucharistie, musíme vstúpiť do židovskej kultúry, v rámci ktorej bola ustanovená. Ježiš bol ako človek členom židovského národa, a preto použil slovník a gestá, ktoré boli Židom blízke. K základným skutkom nábožnosti (ktorý je známy

takmer každej kultúre) patrí obeta Bohu ako výraz uznania Boha za Pána nad stvorenstvom. Človek túži obetovať Bohu čosi z toho, čo vnímal ako prijatý dar alebo ako prejav svojej poslušnosti. Izraeliti obetovali zvieratá a potravinové obety v jeruzalemskom chráme. Starý zákon hovorí o rôznych druhoch obiet: spomína obety potravinové i zvieracie. Existovali obety

za hriech, ďakovné, votívne, očistné a iné.

Ježiš Kristus obetou vlastného života zrušil a zavŕšil všetky obety Starého zákona. Ony boli len predobrazom toho, po čom človek v hĺbke túžil: po spoločenstve s Bohom. Ježiš sa stal tou pravou obetou, ktorá uskutočnila zmierenie a odstránila tak to, čo človeku bránilo v prístupe k Otcovi.

Ježiš je jedinou a dokonalou obetou Nového zákona – a ako sa píše v Liste Hebrejom – je zároveň kňazom, ktorý obetuje. „Veď bolo aj vhodné, aby sme mali takého veľkňaza: svätého, nevinného, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov, povýšeného nad nebesia, ktorý nepotrebuje ako veľkňazi deň čo deň prinášať obety najprv za svoje hriechy a potom za hriechy ľudu. On to urobil raz navždy, keď obetoval seba samého.“ (Hebr 7, 26 - 27) Aj sám Kristus naznačil, že pamiatka, ktorú ustanovil, je obetou, keď vo Večeradle pred svojim umučením vyslovil: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás.“ (Lk 22, 19b); „Toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých na odpustenie hriechov.“ (Mt 26, 28)

Prečo hovoríme o Kristovom Tele a Krvi? Je Ježiš „rozdelený“ v Eucharistii?

Obety prinášané v jeruzalemskom chráme, pokiaľ šlo o zvieratá, museli byť oddelené od krvi. Krv bola pre Izraelitov symbolom života a ten patril Bohu. Na znak toho sa krv vylievala pod oltár. Ježiš naznačil podobnú

skutočnosť, keď nad chlebom pri Poslednej večeri vyslovil: „Toto je moje telo“ a nad vínom: „Toto je moja krv.“

Zároveň tu môžeme vnímať určité semitské vyjadrenie, pretože výraz „telo a krv“ označuje celého človeka.

Zaznieva napríklad v Ježišových slovách Šimonovi Petrovi: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 16, 17)

Ježiš v Eucharistii pod spôsobmi chleba a vína naznačuje obetný charakter, no nie v tom zmysle, že by bol „rozdelený“ ako obety v jeruzalemskom chráme. V eucharistickom chlebe je spolu s Telom prítomný celý Kristus a to isté platí i o spôsobe vína: je v ňom celý Kristus. Je to preto, lebo Kristus je jeden a nedá sa rozdeliť. Hoci smrť značí určité oddelenie, a v Kristovom prípade aj vyliatie krvi, zostali tieto „časti“ Krista stále spojené s jeho Osobou (porov. KKC 626, 627, 630).

Z tohto plynie aj vysvetlenie, prečo veriaci v latinskom obrade zvyčajne prijímajú len eucharistický Chlieb. Nejde tu len o praktickosť či zaužívaný zvyk, ale o to, že v Tele je prítomná i Krv, duša a božstvo. Veriaci teda majú účasť na obete a môžu „prijat celé ovocie milosti Eucharistie“ (KKC 1390). Pri zvláštnych príležitostiach pre „plnšie zvýraznenie znaku svätého prijímania“ možno prijímať pod spôsobom chleba i vína (porov. KKC 1390). Usmernenia Cirkvi sa v tomto ohľade snažia vyjsť v ústrety pastoračnej vhodnosti.

**Obeta je jednou
zo základných
prejavov nábož-
nosti.**

Obetujeme obetu, ktorú Ježiš už dávno vykonal?

Kristus, ktorý sa obetoval Nebeskému Otcovi ako obeta ľúbeznej vône, zomrel raz navždy (porov. Rim 6, 9 - 10). Účinok jeho obety však presahuje hranice času a priestoru. Eucharistická obeta ako nekrvavá alebo sviatostná obeta je sprítomnením jedinej Ježišovej obety na Kalvárii. Naša účasť na sv. omši je účasťou na nej. Boh takto vytvoril dokonalý spôsob, ako môže ľudstvo počas stáročí a po celom svete čerpať milosti z Kristovej vykupiteľskej smrti aj napriek tomu, že v čase jeho smrti bolo na Kalvárii prítomných iba niekoľko ľudí. Eucharistickou obetou zároveň vzdávame Bohu Otcovi najvyššiu poctu skrze jeho Sy-

Pri premenení dochádza k zmene podstaty, ale nie prípadkov.

na, ktorý je dokonalým vďakyvzdáním, prosbou a zadosťučinením za naše hriechy.

Každá Eucharistia je zároveň akousi „predchuťou“ neba, „zálohou“ účasti na nebeskej hostine. Symbolom tejto skutočnosti je u gréckokatolíkov počas slávania liturgie otvorenie dvier ikonostasu (stena s ikonami, ktorá oddeľuje časť kostola kde je oltár od zvyšku kostola). Pri sv. omši sa duchovne alebo spája so zemou.

Prečo sa Kristus ukrýva v takej jednoduchej forme, akou je Chlieb?

To má iste viac dôvodov. Chlieb predstavoval v židovskej kultúre (a predstavuje i v našej) základnú poživinu. Kristus sa pre nás stal taký dostupný, ako len vedel. Nielen, že sa pre nás stal človekom, ale stal sa pre nás pokrmom, Chlebom. Eucharistia je skutočne Boží geniálny výmysel. Sv. Augustín to krásne vyjadril slovami: „Bože, hoci si všemohúci, viac si nám dať nemohol, hoci si vševediaci, viac si nám dať nevedel, hoci si najbohatší, viac a lepšie si nám dať nevládal, keď si nám dal seba samého vo Sviatosti lásky.“

Eucharistia však nie je iba hostina, kde prijímame dobrodenia. Do obety sv. omše vkladáme svoje úmysly, utrpenia i radosti. Spájame sa s Kristom, ktorý sa za nás obetuje. Učíme sa obetovať tak ako On. Ježiš nás spôsobom, pod ktorým sa skrýva, zároveň aj čosi učí. Spôsob, pod ktorým Krista prijímame, nám ukazuje, že sa máme

Každá Eucharistia je účasťou na nebeskej hostine

stať malými a jednoduchými ľuďmi, ktorí sa vedú dávať druhým, ktorí sa stávajú chlebom pre druhých. Tak ako pri sv. spovedi prijímame odpustenie, aby sme sa učili odpúšťať druhým, tak v Eucharistii dostávame Boží život, aby sme ho mohli dávať ďalej. Eucharistia nie je iba dar, ale aj záväzok.

Ako to, že hovoríme o Kristovom Tele, keď vidíme len chlieb?

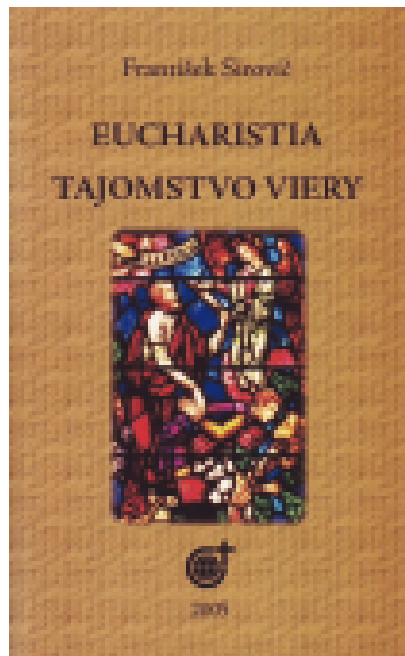
Ide o to, že Eucharistia sa od obyčajného chleba (hostie) líši svojou podstatou. Filozofické termíny nám môžu trochu pomôcť chápať, aký je rozdiel medzi podstatou a prípadkom (akcidentom). Podstata je to, čo robí vec vecou. Stolička musí byť niečo, na čo sa dá sadnúť, nožik niečo, čím sa dá krájať. To je podstata veci. Ale existujú aj prípady (akcidenty), atribúty druhoradé. Stolička nemusí byť z dreva a hnedá, nožik nemusí byť kovový. Platí, že ak premaalujeme stoličku z hnedej na červenú, zostáva stále stoličkou. To, čo sa zmenilo, je prípadok (akcident) farby.

Pri slávení Eucharistie sa skrze slová premenenia uskutočňuje prepodstatnenie (zmena podstaty), zatiaľ čo prípady ostávajú. Na oltári po premenení už viac nie je prítomný chlieb, ale Kristovo Telo. Zmenila sa podstata. Prípady (akcidenty) chleba však ostávajú: veľkosť, farba, vôňa, chuť atď. Zmena podstaty, nakoľko nie je prístupná našim zmyslom, zostáva pre nás tajomstvom, ktoré ako kresťania vnímame očami viery.

Aký chlieb a víno sa musí použiť na slávenie Eucharistie?

Kódex kánonického práva predpisuje, že v západnom (latinskom) obrade sa používa nekvasený pšeničný chlieb bez prídavkov a neupravované víno z hrozna. V špecifických prípadoch, schválených ordinárom (miestnym biskupom), sa môžu použiť hostie s nižším obsahom gluténu (lepku) a hroznový mušt bez alkoholu. Sviatostná prítomnosť Krista v Eucharistii trvá, dokedy trvajú eucharistické spôsoby, teda kým sa zásadne nezmenia prípady (akcidenty) chleba a vína.

Všetkým náročnejším čitateľom, ktorí si chcú prehĺbiť svoje poznanie Eucharistie, odporúčam knihu, ktorá vyšla pod názvom *Eucharistia, tajomstvo viery* od prof. P. Františka Siroviča SVD vo vydavateľstve Spoločnosti Božieho Slova.

Misijná krajina Somálsko

Text: P. Karol Bošmanský SVD
Foto: internet

Demokratická republika Somálsko sa nachádza vo východnej časti Afriky. Na severnej strane ohraničuje krajinu Adenský záliv a na východe Indický oceán. Celková dĺžka pobrežia dosahuje vyše tritisíc kilometrov. Na západnej strane ohraničujú Somálsko štáty Etiópia a Keňa. Celá krajina je asi dvanásťkrát väčšia ako naše Slovensko, má vyše desať miliónov obyvateľov (odhad z r. 2013).

Severná časť krajiny je poväčšine hornatá, až na pobrežnú nížinu v oblasti Adenského zálivu. V južnej časti sa nachádzajú nízke plošiny a pláne, kde tečú stále rieky Džuba a Šibeli, ktoré pramenia v susednej Etiópii.

Na celom území Somálska je nedostatok vodných zrážok. Najvlhšia oblasť leží na juhu krajiny a v severných horách. Ale aj tu sa vyskytujú často suché obdobia. Teploty sú v nižších polohách veľmi vysoké, nad 30°C, ale v hornatých oblastiach, najmä na svahoch, ktoré sú obrátené k severu, niekedy aj mrzne.

Z histórie je známe, že o Somálsko sa Európania začali zaujímať až v 19. storočí. Časť územia kúpilo v roku 1862 od miestnych náčelníkov Fran-

cúzsko. Bola to severná časť Džibutsko. Táto severná časť krajiny sa stala v roku 1884 britskou kolóniou (Britské Somálsko). Juhovýchodné územie potom obsadilo Taliansko (Talianske Somálsko). Takýmto spôsobom boli Somálčania rozdelení do niekoľkých oblastí a usilovali sa o zjednotenie do Veľkého Somálska. Počas II. svetovej vojny (1940) Taliansko dobylo územie Britského Somálska a o rok neskôr britská ofenzíva dosiahla, že sa územie opäť dostalo pod samosprávu Británie. V roku 1960 Veľká Británia súhlasila so zjednotením Britského a Talianskeho Somálska, a tak v roku 1960 vznikla nezávislá Somálska republika.

Somálsko možno celkovo charakterizovať ako politicky a ekonomicky roz-

vrátenú krajinu, ktorá zápasí o zachovanie celistvosti a vnútorného poriadku. Somálsko skúšalo v 70-tych rokoch 20. storočia socialistickú cestu a prežilo občiansku vojnu. Výsledkom je závislosť na zahraničnej pomoci.

V nedávnej minulosti prebiehali v Somálsku rôzne rozbroje z etnických a náboženských príčin. V roku 2010 sa objavili problémy v súvislosti s požiadavkami obyvateľov o odstránenie porušovania ľudských práv. Prevládajúce kmene stále vylučujú menšiny vrátane kmeňov Bantu a Gagote. Počas občianskej vojny boli z juhocentrálnej časti Somálska vyštahované desiatky tisícov ľudí menšinového obyvateľstva.

Somálskym štátnym náboženstvom je sumitský islam (99%). Kresťanov je len niekoľko tisíc v niektorých oblastiach. Podľa rasového a národnostného zloženia je tu 85% Somálčanov. Zvyšok tvoria kmene Bantu, Arabi a iné nesomálske národnosti. Väčšinová komunita v Somálsku pozostáva zo štyroch hlavných kmeňov, či kmeňových rodín: Darod, Dir, Hawiye a Rahanweyn, ktoré tradične ovládajú spoločenské a politické dianie. V Somálsku sa v ostatnej dobe zvýšil počet základných, tzv. formálnych škôl. Pred nedávnom tam bola len jedna vysoká škola. Momentálne sa ich počet zvýšil na štyri, ktoré sa na-

chádzajú vo väčších mestách. Ešte stále pretrváva analfabetizmus vo vysokom percente, (viac ako polovica obyvateľstva na vidieku).

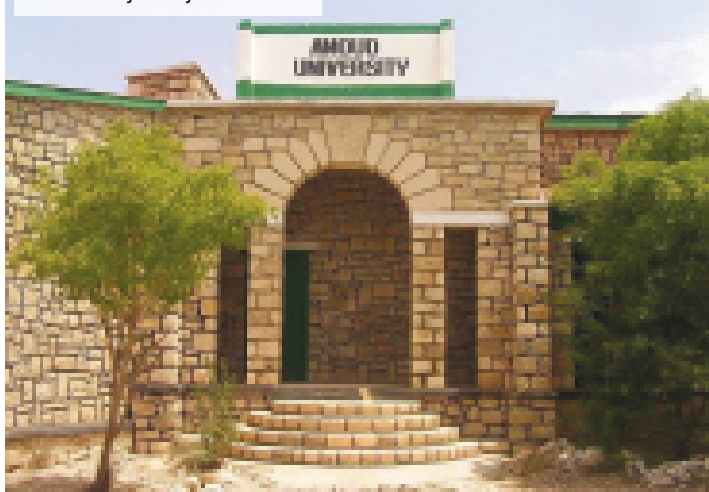
Napriek tomu že úroveň zdravotníctva a jeho starostlivosti zostáva v Somálsku veľmi nízka, návštevy u zdravotníka sú veľmi dostupné. Priemerná dĺžka dožitia je v Somálsku u mužov 49 rokov, u žien 53 rokov života.

Hlavné mesto Somálska je Mogaďišo, ktoré má necelé dva milióny obyvateľov. Úradný jazyk v krajine je somáľčina. Okrem toho sa tu hovorí arabsky, anglicky i taliansky.

Hospodárstvo je takmer v totálnom rozpade. Približne dve tretiny obyvateľov sú kočovní pastieri. O trochu viac sú rozvinutejšie hospodárske pomery v južnej časti krajiny.

Dlhé občianske vojny spôsobujú, že v krajine hrozí permanentný hladomor. Dovoz tovaru výrazne prevyšuje export. Najväčší príjem mnohých rodín

Vchod do jednej z univerzít

zabezpečujú ich členovia, ktorí pracujú v bohatých ropných štátoch Arabského polostrova. Prekvitá čierny obchod a pašovanie. V krajine je minimálna verejná doprava, nie sú tu železnice. V médiách sa Somálsko v ostatnom období spomína v súvislosti s novodobým pirátstvom v oblasti strategického Adenského zálivu.

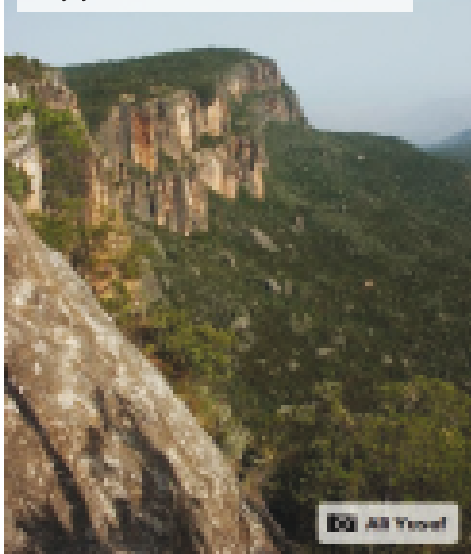
Ako uvádza kardinál Tomko, Somálsko je veľká mohamedánska krajina, kde sa už vyše stodvadsať rokov konajú misionárske pokusy, ktoré boli vždy po nejakom čase v krajine násilne zničené. Sto rokov jestvovala v krajine apoštolská prefektúra, ktorá bola zverená františkánom. Donedávna sa v krajine zachovalo niekoľko rehoľných sestier s malou nemocnicou. V Džibuti, čo je štát na sever od Somálska, ktorý má rozlohu asi ako polovica Slovenska, žije pár tisíc katolíkov. Pracovali tam skoro sto rokov kapucíni. Apoštolský administrátor

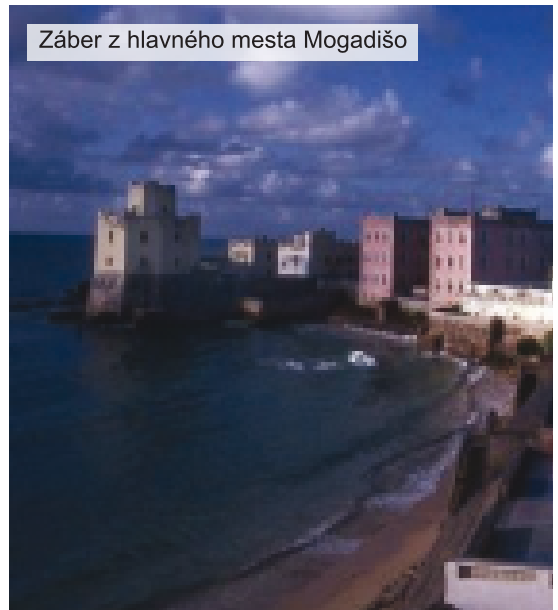
Rozloha krajiny je asi trinásťkrát väčšia ako Slovensko.

Mogadiša (hlavné mesto Somálska) Mons. Giorgio Bertin, OFM, ktorý sídli v Džibuti, informoval, že okrem sucha situáciu v Somálsku dvadsať rokov komplikuje absencia štátu a autority. V Somálsku panuje chaos, rôzne skupiny tam bojujú proti sebe, obyvatelia utekajú do táborov v susednej Keni a Etiópii. Medzinárodná pomoc je sta-

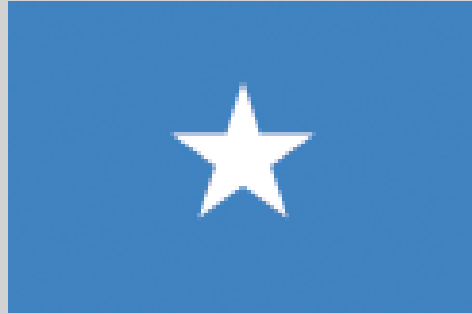
Najvyšší bod Somálska - Shimbiris

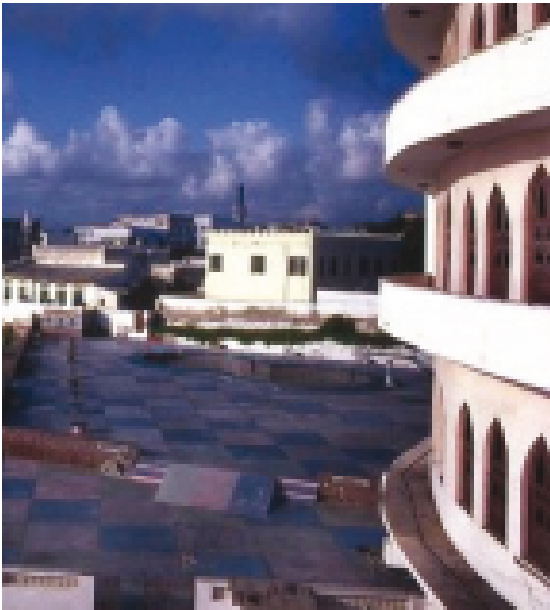
Záber z hlavného mesta Mogadišo

Svetlomodrá s veľkou bielou päťcípou hviezdou v strede. Modrá farba bola pôvodne ovplyvnená vlajkou Spojených národov, avšak dnes sa hovorí, že označuje oblohu a susedný Indický oceán. Päť cípov hviezdy znázorňuje päť regiónov Afrického rohu, ktoré obýva somálsky ľud, sú to: bývalé Britské Somálsko a Talianske Somálsko (ktoré spolu tvoria Somálsko), Džibutsko, Ogaden (Etiópia) a Severovýchodná provincia (Keňa).

žovaná pre nízku bezpečnosť krajiny. Cirkev pracuje prostredníctvom charity. Samotná cirkevná štruktúra v Somálsku bola zničená pred dvadsiatimi rokmi. Charitné ustanovizne rôznych krajín sa zameriavajú na obnovu pitnej vody, budovanie nových studní a na hygienu. Venuje sa veľká pozornosť najmä podvyživeným deťom a dojčiacim matkám, ktorým poskytujú potraviny a lekársku starostlivosť.

Základné informácie:

Oficiálny názov: Somálska federálna republika

Štátne zriadenie: federálna parlamentná republika

Vznik: nezávislosť od 1. júla 1960

Oficiálny jazyk: somálčina, arabčina

Hlavné mesto: Mogadišo (1,3 mil. obyv.)

Najvyšší bod: Shimbiris 2416 m

Susedné štáty: Keňa, Etiópia, Džibutsko, Jemen, Seychely

Počet obyvateľov: 10 miliónov (odhad 2013)

Rozloha: 637 657 km²

Oficiálne platidlo:

somálsky šiling

Vierovyznanie: moslimovia 99%

Obyvateľstvo: Somálci 85%, kmene Bantu a ostatní 15%

Priemerná dĺžka života: muži 49 rokov, ženy 53 rokov

○ strome nášho povolania

Pripravil: Stanislav Orečný SVD

Drahí priatelia, v tomto čísle Mladého Misionára by som sa chcel spolu s vami zamýšľať nie nad niektorým konkrétnym povolaním, nechcem robiť ani nejakú násilnú reklamu na rehoľný, kňazský či manželský stav. Chcel by som, aby sme uvažovali nad tým, čo je základom povolania.

Isto už viete, že povolanie je dar od Boha – Boh ho dáva každému človeku. Každý z nás je teda Bohom pozvaný, aby na túto cestu vykročil. Jedných povoláva do duchovného povolania, iných za dobrých manželov a rodičov, iných, aby ako slobodní slúžili pre Božie kráľovstvo. Všetky povolania smerujú k tomu istému – k službe Bohu a druhým. A predsa služba nie je to najdôležitejšie v povolani, ku ktorému nás volá Boh. Možno si poviete, čo to tu tento rozpráva. Poďme sa však spolu nad tým zamyslieť.

V jednom príbehu sa hovorí o starom mudrcovi, ktorý zasvätil svoj život

sadeniu ovocných stromčekov. Túto svoju prácu tak veľmi miloval, že sa nakoniec naučil so stromčekmi aj rozprávať. Jedného rána sa vybral do svojej záhradky, kde pestoval malé stromčeky. Boli to vlastne sadeničky, z ktorých neskôr mali vyrásť nádherné a úrodné ovocné stromy. Jemne vykopal zo zeme dve sadeničky – dve malé jablone. Vložil ich do neveľkej nádoby a odišiel zo záhradky. Kráčal dlhú chvíľu. Nakoniec prišiel do jednej dediny a hneď sa zastavil pri prvom dome. Ten dom bol jednoduchý, no pôda v jeho okolí bola veľmi úrodná, ba takú úrodnú pôdu ešte starec nevidel. Vybral obe sadeničky

Služba nie je to najdôležitejšie v našom povolaní.

a pekne sa im prihovoral: „Milé jablonky, toto je najlepšia pôda, akú som kedy našiel. Tu budete oddnes žiť a tu z vás vyrastú nádherné a plodné stromy. Zapustite korene a ja sa o vás budem starať.“ Jedna jablonka bola celá natešená a ďakovala starcovi. Veď odkedy prišla na svet, stále sa o ňu dobre staral. Tá druhá si však v duchu povedala: Tak tu veru ja rásť nechcem, veď tu nič nie je, len nejaká škaredá chalupa. Toto je život? Čo to len ten starec urobil? Iste sa pomýlil. Zabudla na starcovu starostlivosť a ani mu nepoďakovala, len tak kývla konárikom. A čo si predsavzala, to aj urobila. Keď ich múdry starec obe zasadil, polial ich a odišiel. Každý deň sa na ne chodil pozeráť, ako sa im darí. Tá prvá pekne rástla a vzťahala sa. Druhá nerástla a postupne začala vädnúť. Darma sa jej starec prihovárať a povzbudzoval ju, aby cez koreničky ťahala výživu. Ona nič. Neverila starcovi a neostala verná poslaniu, pre ktoré ju vypestoval. Prvá priniesla bohatú úrodu, ktorá poslúžila starcovi i celej dedine. Druhá jablonka časom bez výživy vyschla. Príbeh sa končí starcovou radosťou z prvej jablonky a zároveň smútkom za druhou jablonkou. Obe mu boli rovnaké drahé...

Povolanie by sme mohli prirovnať k sadeničke ovocného stromu. Má drobné koreničky, krehký kmeň s jemnými konárikmi a lístkami. Každá taká malá sadenička má v sebe jednu veľkú túžbu a veľký poten-

ciál – vyrásť a priniesť ovocie.

Zo základnej školy si pamätáme, že každý strom, aby mohol rásť a prinášať ovocie, potrebuje zapustiť korene. Korene sú ukryté pod zemou a väčšinou ich teda ani nevidíme. No vieme, že tam sú. Pre život stromu majú nevyhnutnú funkciu. Umožňujú stromu pevne stáť v zemi a dodávajú mu potrebné živiny. Ak je pôda dobrá a na živiny bohatá, strom sa postupne rozmáha, rastie, zväčšuje svoj kmeň, vyháňa konáre s listami a nakoniec kvety, ktoré sa premenia na chutné plody. Na plody sa vždy tešíme a neďočkavo ich očakávame. Šťavnaté jablčko, či čerešne, či... pochutia si na nich nielen naše oči a žalúdok, ale aj naša imunita :).

Pre naše povolanie – pre strom nášho povolania – potrebujeme dve základné podmienky: pôdu a korene. Bez toho strom nevyrastie a neprinesie úrodu.

Ako už vieme z podobenstva o rozsievачovi, tou najlepšou pôdou

Boh je výživnou pôdou nášho povolania.

pre naše povolanie je Boh. Len v Ňom sa dokážeme dobre zakoreniť, len v Ňom môžeme pevne stáť, len On nám ponúka najzdravšiu a najpestrejšiu výživu pre náš vzrast. Túto pôdu – teda seba samého – Boh ponúka každému. On sa nedáva len nejakej elite či smotánke, On je tu pre každého jedného človeka. Drahí priatelia, vnímame túto skutočnosť vo svojich životoch? Vnímame, že Boh nám v sebe vytvára „jamku“, do ktorej nás chce posadiť? Veríme tomu, že Boh túži po tom, aby sme sa v Ňom zakorenili?

A tak prichádzame k druhej podmienke – ku koreňom stromu nášho povolania. Boh vložil do ľudského srdca túžbu po tom, aby sme Ho hľadali a aby sme s Ním žili. Túto túžbu môžeme prirovnať ku koreňom malej sadeničky. Ak sa tieto koreničky nezasaďia do dobrej pôdy, časom zakrpatejú až odumrú a strom postupne odumrie tiež. No ak sa koreničky vložia do výživnej pôdy – ak sa zakorenia v Bohu – strom postupne zosilnie a vyrastie, zakvitne a prinesie mnoho dobrého ovocia. Tým ovocím je opravdivá služba Bohu a ľuďom, a tak i sebe samému. Služba je teda ovocím, a bez dobrej pôdy a koreňov sa toto ovocie nezrodí.

Pôdou pre strom nášho povolania je Boh a ovocím tohto stromu je služba. A čo predstavujú korene stromu nášho povolania? Na prvý pohľad to nebude nič veľké ani pompézne. Koreňmi sú dve „obyčajné“, no pritom také dôležité vlastnosti – dôvera a vernosť Bohu. Skrze ne človek čerpá silu a výživu

od Boha. Ak sa tieto dve vlastnosti nestanú našimi koreňmi – koreňmi stromu nášho povolania – nikdy úplne nezakvitneme a neprinesieme úrodu. Sú to práve dôvera a vernosť Bohu, ktorými sa naše povolanie a celý náš život zakoreňuje v Bohu, neustále z neho čerpajú a posilňujú tak naše povolanie, ktoré dáva zmysel nášmu životu.

Drahí priatelia, Boh ako ten najlepší záhradkár nás zasadil do tej najlepšej pôdy – do seba samého. Pozýva nás k rastu, aby sme mohli priniesť mnoho dobrého ovocia. Toto je služba, ku ktorej nás povoláva. Ak sa však v Bohu pevne nezakoreníme – ak Mu nebudeme nadovšetko dôverovať a neostaneme Mu verní – vy-

schneme a nikdy nedospejeme k pravej službe, k tomu, aby sme boli bohatou a chutnou úrodou pre tento svet. Prajem a vyprosujem sebe i vám, aby sme každý deň, ktorý nám Boh daruje, rástli v dôvere a vernosti voči Nemu.

Ak sme dobre zakorenený, môžeme rásť nahor

Rok na Valašsku anebo: Slunce, seno a pár frgálů

Připravil: Milan Toman SVD

V nasledujících řádkoch by som sa s vami rád podelil o moju skúsenosť z pastoračného roku na Morave. Aby som bol úplne presný, zavítame do samotného srdca Valašska. Pri mojom príchode do farnosti Nový Hrozenkov, ktorú ako verbisti spravujeme, ma okamžite upútala krása prírody. Naše mestečko je v údolí, obkolesené malými kopčekmi, na ktorých sa často pasú ovečky. Znie to ako rozprávková idylka, ale je to práve krása tunajšieho prostredia, ktorá privádza do týchto končín mnohých turistov.

Každé ráno, keď sa pozriem z okna svojej izby, chválím Pána spolu s bratom slnkom, ktorý práve vychádza nad horou, za všetku tú nádheru. To je moja malá ranná kontemplácia. Veľkú lásku k prírode cíti každý správny Valach. Ľudia sú tu zrejme i z tohto dôvodu veľmi priateľskí a dobrosrdeční. O to ľahšie si bolo zvyknúť na nové prostredie.

Moja pastoračná činnosť sa sústredila predovšetkým na prácu s deťmi. Počas tohto roku som vyučoval náboženskú výchovu. Veľmi som sa potešil tejto možnosti a môžem povedať, že to bola pre mňa veľmi dobrá skúsenosť. No nebol som sám, ktorý som vyučoval. Aj ja som sa musel učiť a to od detí, keď som počas vyučovania komolil niektoré české slová. Zistil som, že nie je až také ľahké vyjadrovať

všetky moje myšlienkové pochody plynuce v českom jazyku. V nižších ročníkoch bolo veľmi dôležité rozprávať po česky. Menšie deti majú problém porozumieť niektorým slovenským výrazom a určite oveľa ťažšie by prijímali preberanú látku. Učil som sa taktiež pri tvorbe samotných príprav na hodinu. Táto činnosť bola o to komplikovanejšia, nakoľko 6. až 9. ročník bol spojený do jednej triedy. Hodinu som musel vždy prispôbiť tak, aby nebola pre starších nudná a pre mladších žiakov zas priveľmi náročná. Náboženská výchova je tu ako voliteľný predmet a často je v rámci hodinovej prestávky, preto sme radi za každého žiaka, ktorý sa rozhodne chodiť na náboženstvo aj po ukončení svojej prípravy na prvé sväté prijímanie.

Moja práca s deťmi ma taktiež prinútila oprášiť gitaru a naladiť stru-

ny. Pridal som sa tak k vedúcej detského zboru a ak bolo treba, trochu jej pomáhal s organizáciou nášho speváckeho stretka. Aj pri týchto stretnutiach som si zasadol za stôl spolu s deťmi a učil sa spolu s nimi hrať na gitare, a spievať české omšové piesne. Detský a mládežnícky zbor zvykne spievať raz do týždňa, počas nedeľnej sv. omše. Veľmi obľúbenou aktivitou boli aj nedeľné športové popoludnia. Pokračoval som v tradícii brata Tomáša SVD, ktorý bol na Morave na pastoračnej praxi rok predtým mnou. Deti z našej farnosti sú veľmi talentované: divadlá, scény, či tvorivé dielne boli toho svedkami.

Okrem pastorácii detí som venoval svoj čas a pozornosť samozrejme i ostatným ľuďom z farnosti. Na podnet miestneho diecézneho biskupa a jeho pastierskeho listu k Roku viery sme vytvorili v Karolíne, kde je náš filiálny kostol, malú modlitbovú skupinu. Nech-

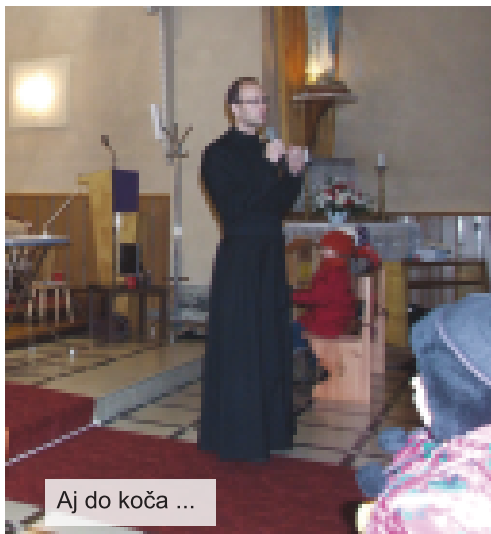
Náboženská výchova je tu ako voliteľný predmet a často je v rámci hodinovej prestávky.

celi sme ostať len pri príležitostných správach z médií. Organizáciou stretnutí sme sa chceli aktívne zapojiť do prežívania tohto výnimočného obdobia. Každý štvrtok, po svätej omši, sme spoločne rozoberali jednotlivé články viery, rozjímali nad svätým písmom a spoločne sa modlili. Benedikt XVI. vo svojom apoštolskom liste Porta Fidei, ktorým otvoril Rok viery povedal: „Dvere viery sú pre nás stále otvorené“. Naše malé spoločenstvo tak otvorilo dvere Pánovi, aby nás tak so svojim Duchom mohol naplňať a premieňať.

Okrem bežných povinností, spojených so starostlivosťou o faru a okolie, na mňa čakala ešte jedna veľká úloha počas leta. Pomoc praktikanta pre farnosť prišla i z toho dôvodu skutočne vhod. Už od septembra ma páter Marek Poláčik SVD ktorý je správcom farnosti, pripravoval na to, že v lete budeme dovolenkovať na „malte“. Čakala nás

Aktivity s mladými

Aj do koča ...

... aj do voza

generálna rekonštrukcia interiéru kostola. Kostol je uzavretý na 4 mesiace a momentálne je z neho veľké stavenisko. Sv. omše sa slúžia vo filiálnom kostole a v Dome sv. Jozefa. Denne sa pracuje na opravách, aby sa stihla posviacka chrámu naplánovaná na 25. augusta. Leto je teda tu a práce „ako na kostole“, ale som rád, že môžem priložiť ruku k dielu. No nie som sám, kto s radosťou pomáha pri obnove chrámu. Počas tejto služby som si mohol všimnúť jedno a to, že v našej farnosti žije skutočne veľmi veľa vzácnych ľudí, ochotných vždy pomôcť, zvlášť ak sa niečo robí pre Božiu chválu.

Nie len v Čechách, ale i na Moravskom území žijú kresťania v zreteľne jasnej menšine. Zvlášť mladí kráčajú v tomto svete nepoznajúc, alebo ignorujúc radostné poslanstvo evanjelia. Avšak i z toho mála ľudí, ktorí prijímajú Krista ako svojho Pána, je mnoho z nich veľmi obetavých a horlivých. Ľudia sú spojení so životom farnosti. Určite má na tom zásluhu aj slu-

žba veľmi obetavého pátra Mareka, ktorého majú ľudia vo farnosti veľmi radi. Môžem povedať, že v tejto farnosti som spoznal ľudí, o ktorých Písmo hovorí, že sú solou zeme. Želám im, aby nikdy nestratili svoju chuť a aby svojím príkladom približovali aj ostatných k takej viere, ktorá prináša ovocie Ducha a radosť do života. Z Valašska sa budem vracat' na Slovensko teda veľmi povzbudený, príkladom mnohých, ktorí aj napriek zložitým okolnostiam, nesú svoj kríž, žijú radostné poslanstvo evanjelia.

**Nie len
v Čechách, ale
i na Moravskom
území žijú kresťania
v zreteľne
jasnej menšine.**

K ukončeniu mojej praxe na Morave mi ostáva už len zopár vecí, ktoré by som chcel stihnúť ešte pred mojím odchodom do Bratislavy a to: zúčastniť sa posviacky chrámu, naučiť sa variť Valašskú kyselicu, dokázat' napiecť moje obľúbené frgále, no predovšetkým poďakovať ľuďom z farnosti za ich srdečné prijatie a Pánu Bohu, že ma viedol a naplňal svojou milosťou.

Rok v Nitre na Kalvárii

Pripravil: Peter Fillo SVD

Pastoračnú prax som začal na sviatok Narodenia Panny Márie, v deň, keď my verbisti skladáme rehoľné sľuby. Dostal som sa na pútnické miesto na Kalváriu do Nitry, kde má naša Spoločnosť provinciálny dom, a kde súčasne spravujeme farnosť.

Začiatok praxe bol rýchly, vyučovanie na základných a stredných školách už týždeň bežalo a ja som mal vyučovať náboženstvo. Keďže väčšina materiálov bola v škole, rozhodol som sa ísť v prvý deň skôr s tým, že sa pripravím na hodiny tam. No hneď po príchode ma jedna pani učiteľka požiadala o tematický výchovno-vzdelávací plán a o učebné osnovy. Nielen, že som presne nevedel, čo to je, ale na otázku, dokedy to treba, som sa dozvedel, že to už malo byť. A tak som vďaka príprave do školy, zháňaniu osnov a spoznávaní nových úloh nemal čas na pomalé zvykanie si a oboznamovanie sa s novým miestom. Bolo to Božie riadenie. Pred príchodom do Nitry som mal isté obavy, pretože ma niektorí spoluhratelia vrátane predstavených nastrašili, aké to bude ťažké, a tak som sa prirodzene bál. No náš Pán to zariadil tak, že som nemal veľa času o mojich obavách premýšľať a zaťažovať sa nimi.

Postupne mi pribúdali ďalšie aktivity. V októbri sme začali s prípravou birmovancov. Stretnutia sme mávali každý týždeň až do mája, keď symbolicky na Turíce aj naši mladí prijali dary Ducha Svätého. Dovtedy som nevedel, koľko si takáto príprava vyžaduje času a koľko vecí je potrebné vybaviť a pripraviť. V polovici novembra sme začali nacvičovať pastiersku hru s deťmi a s mladými, ktorá sa hrala na Božie narodenie. Aj pri tejto práci som zažil veľké prekvapenie. Týždeň pred Vianocami to deťom ešte veľmi nešlo a zrazu na generálke tesne pred vystúpením nastalo obrovské zlepšenie. Vystúpenie dopadlo oveľa lepšie, ako som predpokladal, čo ma veľmi tešilo.

Moja činnosť tu v Nitre zahŕňala aj celkom bežné veci, pravidelne som chodil na poštu (z provinciálneho domu odchádza veľa pošty), odnášal som sobášne zápisnice, nosil potrebné veci na biskupský úrad či pomáhal s nákupmi. Ak bolo potrebné, išiel som so starším pátrom

k lekárovi alebo do nemocnice, keďže na Kalvárii sú aj starší pátri, ktorí sú už na dôchodku. No a samozrejme, robil som aj činnosť, ktorá patrí k mojej profesii – prácu s počítačmi.

Zo všetkých aktivít bolo asi najťažšie práve učenie na základnej škole, kde väčšina detí bola z rómskych rodín. Potreboval som stále nové aktivity, aby som nejako zaujal, čo sa mi nie vždy darilo. Všetky rómske deti boli veriace, pre ne je Boh a jeho existencia úplnou samozrejmosťou, čo je pri vyučovaní náboženstva obrovská výhoda.

Na jar sa v Nitre konali mestské misie, kde som pomáhal iba v maličkostiach, pri roznášaní plagátov či rozdávaní letákov. No na druhej strane som videl, koľko prípravy a organizovania si takáto akcia vyžaduje.

Aby sme nezabudli, pre koho je naša činnosť, aj my potrebujeme duchovne čerpať nové sily. Vďaka tomu, že som bol v Nitre, som sa mohol zúčastniť na obnove v Duchu Svätom, ktorú organizoval P. Brodek, v súčasnosti generálny vikár Nitrianskej diecézy. Znovu som si pripomenul, koľko pokladov obsahuje naša viera, ktoré sú uložené v dvetisícročnej tradícii, ale pritom všetko vychádza zo Svätého písma. A koľko darov dáva Duch Svätý tým, ktorým sám chce a ktorí sú ochotní ich prijať.

Som veľmi vďačný za pastoračný rok, za to, že som si mohol vyskúšať niektoré činnosti z kňazskej služby (tie, ktoré môžu robiť aj laici) a že som ho mohol stráviť práve v Nitre na Kalvárii.

Ako Peťo montuje bezdrôtovú sieť

Foto: Filip Tkáč

S birmovancami

Pastierska hra detí

Slnko a dážď, práca i oddych

Prší, prší, len sa leje, potom zas sa slnko smeje. Smeje, smeje, neprestáva, na dvore nám uschne tráva.

Taká je realita počasia u nás vo Vidinej. Po nadmerne dlhej a krutej zime a dosť mokrej jari – všetky zemiaky chytila pleseň - prišlo typické suché leto – v tieni 37 °C.

Ale poďme pekne po poriadku. Noviciát nám ponúkol dostatok času a prázdna kaplnka aj priestoru na naozaj duchovné prežitie našich najväčších sviatkov, Veľkej noci. Povzbudení na duchu sme po veľkonočnom trojdní pokračovali v noviciátskom živote viac-menej po vyšľapaných chodníčkoch. Prešlo ešte zopár turnusov sestričkovských duchovných cvičení, ktoré pre sestry z rôznych reholí vedie páter Baráth. V apríli sa začala veľkolepá, ba priam až gigantická stavba „misijného“ senníka (misijného, lebo sa nachádza v misijnom dome), na ktorom má najväčšiu zásluhu stavbyvedúci a najväčší pracant – páter Vagaš – dnes už páter rektor. Nieкто sa možno začuduje, že práce trvali dosť dlho - „kolaudácia“ pre-

behla až v polovici júla. Faktom je, že všetci, páter rektor aj my novici, sme mali okrem tejto stavby prekvapivo aj iné povinnosti, a preto sa tento projekt realizoval na etapy. Dnes sa už všetci roľníci z družstva Božského Srdca vo Vidinej tešia z nádhernej a modernej drevostavby, zabezpečujúcej ideálnu teplotu a vlhkosť vzduchu pre seno aj slamu z tohtoročnej žatvy. Rovnakú radosť z projektu a kvalitne uskladneného sena majú zaiste aj králiky.

V máji sme mohli duchovne pookriať počas tretích duchovných cvičení pre nás novicov, tento raz ignaciánskych pod vedením pátra provinciála a opäť 10-dňových. S pátrom provinciálom sme sa nakrátko rozlúčili a asi o tri týždne sme ho znovu privítali ako slávnostného kazateľa na farské hody na slávnosť Božského Srdca.

Blížil sa koniec školského roka, všetci ho netrpezlivo očakávali, iba nás sa vlastne takmer netýkal. Ešteže sa pri príležitosti sviatku svätých Petra a Pavla (a tiež pri oslave konca školského roka a začiatku prázdnin) organizovalo farské popoludnie s krycím názvom KAPUSTNICA. My sme pri tejto príležitosti pripravili stretnutie pre

deti, aby tak na popoludnie mohli prísť celé rodiny. Prvýkrát nám pritom smrteľne vážne a veľmi ochotne pomáhala farská mládež, za čo im úprimne ďakujeme. Bez ich síl by sme to nevedeli zvládnuť. Okrem toho, vidinské deti v nich majú nádej, že sa podobné akcie pre ne budú konať aj budúci rok, hoci sa nám nepodarilo vymodliť nových novícov.

10. júla sme predsa len pocítili prázdniny na vlastnej koži. Bolo to počas komunitného výletu do Nízkyh Tatier. Cieľ bol dostať sa čo najkratšou, prepáče, najkrajšou cestou k Čertovici. Tak sme sa rozhodli ísť po magistrále z Chopka. Boli sme prekvapení, ale až na Chopok sa nám autom nepodarilo dostať. Z časových dôvodov sme si teda vybrali cestovanie sedačkovou (nie kabínkovou) lanovkou – pre niektorých po prvýkrát v živote. Aj to bol zážitok, ale predsa nás vyviezla len do polcesty. Tam, na chate Kosodrevina, sme sa rozdelili. Páter Baráth si mohol dovoliť len kratšiu prechádzku, a preto si ostal vychutnávať prírodu v blízkom okolí chaty a podľa dohody nás večer čakal s autom na Čertovici. My mladší a duchom mladší sme sa vybrali ďalej. Nakoľko sme na to mali len jeden deň, Pán Boh nám doň musel vtesnať všetky zážitky. A tak sme si užívali nádherné slnko, mraky, pohľad z Chopka na neďalekú búrku – my sme nezmokli, ani blesk nás netrafil, samozrejme krásnu zeleň, hvizd svištov (ak to neboli okolití turisti), ba dokonca nám jeden svišť aj zapózoval.

Z cesty sme si odbehli aj na Ďumbier, pod vrcholom ktorého sme stihli aj návštevu „u kamzíkov“. Predvečer, keď sa už

slnko začínalo zberať do postele a nám sa pomaly chcelo tiež, sme zažili ďalšie (nepříjemné) prekvapenie: na rázcestníkoch sa doba pochodu k Čertovici nie skracovala, ale predlžovala (na jednom či dvoch asi bolo písané o hodinu menej, čo sa potom napravilo). A Čertovica sama bola v nedohľadne. Jednému z turistov od strachu až klobáska v žalúdku postála. Nakoniec sme šťastlivo dosiahli Čertovici na čele s tým najenergickejším (páter Vagaš). Už v aute cestou späť sme si pospali, našťastie až na pátra Barátha (šoféra).

Prázdniny plynú ďalej, zelenina aj burina rastú, králiky sa kotia a teplota stúpa. Prednedávnom sme objavili nový spôsob letného osvieženia – vo vodnej nádrži Ružiná v strede malebnej Divínskej doliny. Už niekoľkokrát sme si užívali plávanie v jej zelenohnedých vodách.

Prázdniny si teda užívame a všetkým školákovi na prázdninách určite odporúčame návštevu hôr, plávanie v Ružinej, prácu, ale samozrejme aj nezabudnúť na modlitbu a sv. omšu, teda stretnutie so samotným Bohom.

S vďakou za modlitby

zdravíme z noviciátu

Nová pýcha Misijného domu

*Pohliadni na dúhu a zvelebuj toho, kto ju
stvoril, veľmi je utešená svojím leskom.
Svojím skvostným oblúkom sa vinie po nebi,
ruky Vznešeného ju rozopäli.*

(Sir 43, 12-13)

Sestry ustavičnej poklony – a predsa misionárky?

Pripravila: Sr. Mária Stella SSpSAP

Dnes rovnako ako aj kedysi mnohí nevedia pochopiť, že činná misia a mlčiaca kontemplácia majú tak veľa spoločného. My sme súčasťou Steylskej rehoľnej rodiny, ako tretie a najmladšie spoločenstvo, ktoré založil sv. Arnold Janssen. Náš zakladateľ, bol hlboko preniknutý myšlienkou, že bez Božej milosti sa nedá dosiahnuť nič, ale každú milosť a pomoc si treba od Pána Boha vyprosiť.

Pre neho bola preto misijná práca predovšetkým prácou modlitby. Vedel, že svojim misionárom nemôže dať nijakú lepšiu pomoc ako zástup modliacich sa sestier, ktoré pred eucharistickým trónom neustále zvolávajú Božie požehnanie na misijnú prácu. Tak založil našu „kontemplatívno-misijnú“ kongregáciu; chcel, aby celý náš život slúžil dielu šírenia viery. Modlitbou, adoráciou, každo-

„My rehoľníci, máme všetky dôvody na to, aby sme sa tešili a vždy boli radostní. Mám radšej, keď vidím, že sestry sú príliš veselé, ako keby chodili zarmútené a zničené. Veselého darcu miluje Boh.“ (Z myšlienok Matky Márie Michaely)

dennou prácou a obetou vyprosujeme milosti pre kňazov, pre misie, zvlášť pre misionárov verbistov a misijné sestry. Zabezpečujeme misionárom duchovnú pomoc aj cez múry kláštora, ktoré my samy neopúšťame. Našu misionársku úlohu splňame modlitbou a obetou obyčajného života skrytého v klauzúre pred Ježišom prítomným v Najsvätejšej sviatosti. Pamätáme na slová, ktoré sv. Arnold kládol

na srdce svojim sestrám: „Od vás sa nevyžaduje, aby ste sa modlili na svoje drobné úmysly, ktoré sa týkajú len vás samých; tie treba ponechať Božej добрote. Vy sa však máte modliť na veľké úmysly sveta. Sv. Teréziu z Avily tiež často žiadali o modlitbu za drobné veci. Ale ona dôrazne napomínala svoje dcéry, aby nestrácali z pohľadu dôležité veci, ktoré sa týkajú Božej slávy, dosiahnutia večných dobier, obrátenia sveta. Za to sa musíte modliť. Musíte byť ako Mojžiš. On vystrel svoje ruky k modlitbe, keď Izrael tiahol do boja. Keď ich držal zdvihnuté, víťazil Izrael; keď ich však nechal klesnúť, víťazil Amalek. Táto úloha pripadla vám a raz budete súdené z toho, či ste ju verne plnili.“

Adorácia

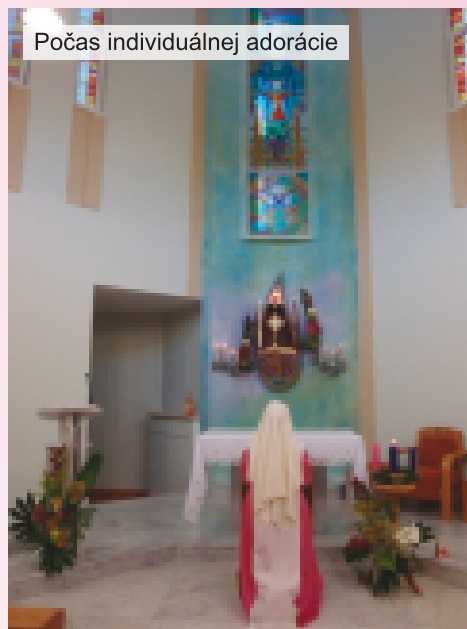
Centrom nášho spoločenstva a každej jednej sestry je Eucharistia. Účasť na slávení svätej omše je pre nás vrcholom dňa. Podľa možnosti je potom v našich kláštoroch vo dne i v noci poklona pred vyloženou Najsvätejšou Sviatostou Oltárnou. Adorácia je verejným svedectvom našej viery a našej lásky a zároveň vďakvyzdávaním za tento úžasne veľký dar. Adorácia nášho Pána a Spasiteľa v Eucharistii je neoceniteľnou a vzácnou formou modlitby. Je v nej obsiahnuté všetko, čo slúži živému vzťahu medzi Bohom a človekom. Tu sa pred Pána Boha prednášajú všetky celosvetové záležitosti bez toho, že by ich bolo potrebné vyjadrovať slovami. Pápež Benedikt XVI. hovorí, že adorácia je v najhlbšom zmysle objatím Ježiša,

pri ktorom mu hovorím: „Ja patríam Tebe a prosím Ťa, buď aj Ty stále so mnou!“

Keďže sme na Slovensku iba krátko, je naša komunita zatiaľ ešte veľmi malá, je nás iba päť sestier a preto u nás zatiaľ ešte nemôžeme mať ustavičnú poklonu, no s pomocou aktívnych laikov môže byť poklona denne takmer počas celého dňa a trikrát do týždňa aj celú noc. Veríme, že nám Pán pošle nové sestry, aby sme mohli plniť naše poslanie ustavičnej poklony aj tu na Slovensku.

Náš deň

Náš denný poriadok je určovaný službou ustavičnej poklony a chórovou modlitbou. Žalmista hovorí v žalme 119: „Cez deň ťa chválím sedemkrát“. To môžeme povedať aj my; pretože sedem modlitieb, takzvaných

Varila myšička kašičku ...

hór chórovej modlitby, je rozdelených na celý deň a tak ho celý premieňajú na Božiu chválu. Na Liturgiu hodín sme zhromaždené ako komunita v chóre, počas ostatných hodín dňa a noci klačme striedajúc sa v tichej adorácii pred Kristom v Eucharistii zastupujúc svojich blízkych a všetkých, ktorí pôsobia na veľkom diele spásy a ohlasovania radostného posolstva, aby sme prednášali Pánovi chválu a vďaku a vyprosovali jeho požehnanie.

Potom vyžaduje denná práca plné, radostné nasadenie tela, ducha a duše. Všetky sestry sa podieľajú na potrebných prácach tak, ako to zodpovedá ich silám a schopnostiam. Práca sestier sa riadi okolnosťami a možnosťami klauzúry. V kláštore nie je žiadne veľké alebo malé zamestnanie. Pred

Seminár o vnútornom uzdravení s P. Mariakumarom SVD z Indie

Bohom sa neráta to, čo robíme, ale ako to robíme. Obyčajné veci robiť neobyčajne dobre! O to ide. Vo vernosti v malom spočíva naša spása a naša svätosť. Keďže je modlitba našou hlavnou úlohou, a preto nám neostáva veľa času na prácu, musíme sa o to viac snažiť verne využiť každú minútu, aby sa všetko dobre vykonalo. Všetko sa pre sestru ustavičnej poklony musí stať modlitbou, aj práca. Môžeme a musíme mať všade, na každom mieste v dome adoráciu. V tom spočíva služba ustavičnej poklony. Popri obyčajných domácich prácach a práci v záhrade sa venujeme príprave a skrášleniu liturgie, ručným prácam, správe kláštora, výchove mladých sester. Zvláštne miesto má aj listový apoštolát. Denne dostávame listy od ľudí, ktorí u nás hľadajú slová útechy a povzbudenía vo svojej ťažkej situácii. Ľuďom ponúkame predovšetkým duchovný kontakt a atmosféru, ktorá podporuje mlčanie a modlitbu. Môžu k nám chodiť na sväté omše, na adoráciu, zúčastňovať sa na našej liturgii.

V strede dňa máme počas hodiny voľného času priestor na malé osobné záujmy, ako sú: hudba, ručné práce, modelovanie, umelecká tvorba a podobne.

Ďalšia hodina dňa je venovaná osobnej modlitbe, duchovnému čítaniu a štúdiu Svätého Písma.

Spoločná rekreácia po večeri je časom radostného sesterského spoločenstva, kde máme príležitosť na vzájomný rozhovor, na spev alebo hry.

Spoločná modlitba

**Taktiež odporúčame stránku
www.sspasap.sk**

Pôvodná štvorčlenná komunita

Katechézy u sestier Misionárok lásky

„Ja ťa krstím ...“

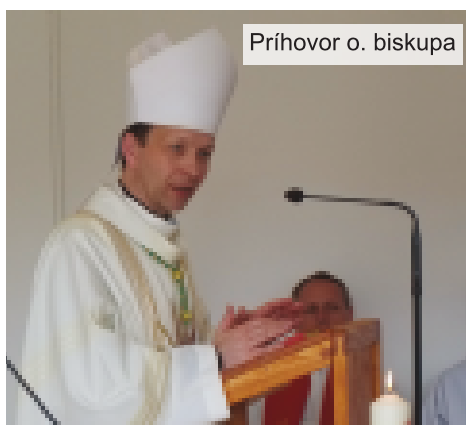
Pripravil: Patrik Páleník SVD

Foto: Sr. Ivica SSpS

Katechéza dospelých by mala byť jednou z priorít činnosti Cirkvi. Vyjadrujú sa tak viaceré dokumenty po Druhom vatikánskom koncile, zvlášť *Všeobecné direktórium pre katechizáciu*. Obzvlášť významné miesto má katechéza pred prijatím sviatostí.

Naša bratislavská komunita sa venuje katechéze už dlhé roky, a to najmä v Univerzitnom pastoračnom centre (UPeCe) v Mlynskej doline. Novou výzvou pre nás bolo prevziať katechézy u sestier Matky Terézie,

kde boli ľudia, ktorí túžili prijať sviatosti. Ja, Patrik, som túto štafetu prevzal po frt. Michalovi Vrtákovi SVD. Začali sme v máji minulého roka. So sestrami sme systematickou prácou a opakovaním pripravili na sviatosti štyroch ľudí. Ich životné príbehy boli priam neuveriteľné. A aj napriek tomu, že katechézy si vyžadovali dlhý čas prípravy a mnohí to po ceste vzdali, predsa sa oplatilo vytrvať. Pocit zadosťučinenia a duchovnej radosti sprevádzal predovšetkým posledné chvíle, ktoré som s nimi strávil. Najväčšou rados-

Príhovor o. biskupa

„Prijmi znak daru Ducha Svätého“

Milan a frt. Patrik SVD

ťou bolo vidieť, ako sa Boh dotýka životov týchto ľudí a pretvára ich. Bol som svedkom zázrakov. Našu radosť doplnila rodinná atmosféra Velkonočného trojdnia, ktoré sme slávili u sestier Misionárok lásky a ktorej predsedal jezuitský páter provinciál Peter Bujko SJ. Na Štvrtú veľkonočnú nedeľu (Nedeľu dobrého pastiera) sa vysluhovala sviatosť birmovania, pre ktorú k nám prišiel bratislavský pomocný biskup Mons. Jozef Halko. Jeho jednoduché

a hlboké slová vnikli hlboko do našich srdc. Bol pre nás dôkazom, že Cirkev nemyslí len na veľké počty, ale aj na „malé stáda“ na okraji spoločnosti.

Som Bohu veľmi vďačný za túto skúsenosť a týmto chcem zároveň povzbudiť všetkých, ktorí sa majú venovať katechéze detí či dospelých. Je to úžasná služba a platí to, čo pri každej kresťanskej službe. Nakoniec zistíte, že ste dostali oveľa viac, ako ste dali.

Všetci pospolu

„Človeče, kde si?“

Čo robí človeka veľkým? Azda i to, že si uvedomuje svoju malosť, slabosť, ba i to, že nemyslí len na seba. Myslieť na seba, to dokáže každý. Veľký človek, a zároveň človek s veľkým „Č“, vníma i okolie, iných ľudí, prírodu. Pre takéhoto človeka nie je on sám v strede vesmíru, nie je sám sebe centrom, ale iní, sú pre neho centrom. K tomuto vyzval a pobádal pri svojej návšteve na ostrove Lampedusa pápež František. Zanechať ľahostajnosť a neklásť seba za centrum sveta, to je výzva pre nás všetkých.

„Imigranti zahynuli v mori na lodiach, ktoré mali byť pre nich cestou nádeje, stali sa však cestou k smrti.“ Tolko titulok v novinách! Keď som pred niekoľkými týždňami dostal túto správu, ktorá sa žiaľ toľkokrát opakuje, myšlienka na to sa neustále vracala do srdca ako trň, ktorý spôsobuje utrpenie. A tak som cítil, že by som dnes mal prísť sem a modliť sa, prejavíť blízkosť, ale aj prebudiť naše svedomie, aby sa to, čo sa stalo, neopakovalo. Aby sa to, prosím, neopakovalo!

Ale najskôr mi dovoľte povedať úprimné slovo vďačnosti a povzbudenia vám, obyvateľom Lampedusy a Linosy, združeniam, dobrovoľníkom a bezpečnostným zložkám, ktorí ste prejavili a prejavujete pozornosť ľuďom na ich ceste za čímsi lepším. Ste malým ostrovom, ale dávate príklad solidarity! Ďakujem! Ďakujem aj arcibiskupovi Mons. Francescovi Montenegrovi za jeho pomoc, jeho prácu a pastoračnú blízkosť. Srdečne pozdravujem starostku pani Giusy Nicolinióvú. Veľká vďaka za to, čo urobila a robí. Chceme sa obrátiť aj na

drahých moslimských imigrantov, ktorí dnes večer začínajú pôst Ramadán, s priáním bohatého duchovného ovocia. Cirkev je vám na blízku pri hľadaní dôstojnejšieho života pre vás a vaše rodiny. Prajem vám: „O' scia!“ (priateľský pozdrav zaužívaný na Lampeduse, v zmysle „Nech sa veci hýbu“) V toto ráno by som chcel vo svetle Božieho slova, ktoré sme počuli, ponúknuť niekoľko slov, ktoré by mali najmä prebudiť svedomie všetkých, priviesť nás k premýšľaniu a konkrétnej zmene niektorých postojev.

„Adam, kde si?“ Toto je prvá otázka, ktorou sa Boh obracia na človeka po hriechu. «Kde si, Adam?» Adam je človekom dezorientovaným, ktorý stratil svoje miesto v stvorení, pretože verí, že sa stane mocným, že bude môcť vládnuť nad všetkým, že bude Bohom. Súlad je narušený, človek urobí chybu a toto sa opakuje aj vo vzťahu k druhému, ktorý už nie je bratom, ktorého má milovať, ale jednoducho niekým iným, kto mi v živote prekáža, prekáža môjmu blahobytu. A Boh kladie druhú otázku: „Kain, kde je tvoj brat?“ Sen byť mocným, veľkým ako Boh,

dokonca byť Bohom, prináša rad pochybení, ktoré sú okovami smrti, vedú k preliatiu bratovej krvi! Tieto dve Božie otázky rezonujú aj dnes so všetkou svojou silou! Mnohí z nás, a zahrňam sem aj seba, sme dezorientovaní, pomýlení, nie sme viac pozorní k svetu, v ktorom žijeme, nechráňime, nestaráme sa o to, čo Boh stvoril pre všetkých, ani nie sme schopní chrániť jedni druhých. A keď táto dezorientácia nadobudne svetovú dimenziu, dochádza k tragédiám ako táto, ktorej sme svedkami.

„Kde je tvoj brat? Hlas jeho krvi volá ku mne“, hovorí Boh. Toto nie je otázka adresovaná iným, je to otázka adresovaná mne, tebe, každému z nás. Títo naši bratia a sestry sa pokúšali uniknúť z ťažkej situácie, aby našli trochu istoty, pokoja; hľadali nejaké lepšie miesto pre seba a svoje rodiny, ale našli smrť. Kolkokrát tí, čo toto hľadajú, nenájdu pochopenie, nenájdu prijatie, nenájdu solidaritu! A ich volanie vystupuje až k Bohu! Opäť vám, obyvatelia Lampedusy, ďakujem za solidaritu!

Nedávno som počul jedného z týchto bratov. Prv než sem prišli, prešli rukami prevádzáčov, ktorí zneužívajú biedu iných; toto sú osoby, pre ktoré je bieda ostatných zdrojom zárobku. Koľko si museli vytrpieť! A niektorým ani nebolo dovolené prísť!

„Kde je tvoj brat?“ Kto je zodpovedný za túto krv? V španielskej literatúre je jedna komédia od Lopeho de Vegu, ktorá rozpráva ako obyvatelia mesta Fuente Ovejuna zabijú guvernéra, lebo je tyran, a urobia to tak, aby nevyšlo najavo, kto to spáchal. Keď sa kráľovský sudca pýta „Kto zabil guvernéra?“, všetci odpovedajú „Fuente Ovejuna, Signore“. Všetci a nikto! Aj dnes sa táto otázka naliehavo vynára:

Kto je zodpovedný za krv týchto bratov a sestier? Nikto! My všetci odpovedáme takto: nie som to ja, ja s tým nič nemám, to bude niekto iný, ja isto nie. Ale Boh sa pýta každého z nás: „Kde je krv tvojho brata, ktorá volá ku mne?“

Dnes sa nikto na svete necíti za toto zodpovedný; stratili sme zmysel pre bratskú zodpovednosť; klesli sme až ku pokryteckému postoju kňaza a služobníka oltára, o ktorých hovorí Ježiš v podobnenstve o milosrdnom Samaritánovi. Hľadáme na polomŕtveho brata na kraji cesty, možno si pomyslíme „chudák“, a pokračujeme v našej ceste s tým, že to nie je naša úloha a máme pocit, že je všetko v poriadku. Uspokojíme sa s týmto a cítime sa dobre! Kultúra blahobytu, ktorá nás vedie k tomu, aby sme mysleli iba na seba, nás robí necitlivými na volanie ostatných, vedie nás k životu v myd-

lových bublinách, ktoré sú krásne, ale nie sú ničím, sú prchavou ilúziou, sú provizóriom, ktoré vedie k ľahostajnosti voči druhým, a dokonca vedie ku globalizácii ľahostajnosti. V tomto svete globalizácie sme upadli do globalizácie ľahostajnosti! Zvykli sme si na utrpenie druhých, nedotýka sa nás, nezaujíma nás, nie je našou vecou!

Opäť sa tu vynára Manzoniho postava Bezmenného. Globalizácia ľahostajnosti nás všetkých robí „bezmennými“, zodpovednými bez mena a bez tváre. „Adam, kde si?“, „Kde je tvoj brat?“, to sú dve otázky, ktoré Boh kladie na začiatku ľudských dejín, a ktoré dáva aj všetkým mužom a ženám našej doby, teda aj nám.

Ale ja by som chcel položiť tretiu otázku: „Kto z nás plakal pre to, čo sa tu stalo, pre udalosti, ako je táto?“ Kto plakal nad smrťou týchto bratov a sestier? Kto plakal pre týchto ľudí, čo boli na lodi? Pre mladé matky, ktoré držali na rukách svoje deti? Pre týchto mužov, ktorí chceli niečo pre zabezpečenie svojich rodín? Sme spoločnosťou, ktorá zabudla plakať, spolieť bolesť. Globalizácia ľahostajnosti nás obrala o schopnosť plakať!

V evanjeliu sme počuli o volaní, o plači, o veľkom náreku: „Ráchel oplakáva svoje deti, ... lebo ich niet.“ Herodes zasial smrť, aby ochránil svoj blahobyt, svoju vlastnú bublinu. A toto sa stále opakuje. Prosme Pána, aby vymazal to, čo zostalo po Herodesovi v našich srdciach, prosme Pána o milosť plakať nad našou ľahostajnosťou, plakať nad krutosťou,

ktorá existuje vo svete, v nás, a to aj v tých, ktorí robia anonymné sociálno-ekonomické rozhodnutia, ktoré dláždia cestu pre také drámy, ako je táto. „Kto plakal?“ Kto dnes vo svete plakal?

Pane, v tejto liturgii, ktorá je liturgiou pokánia, prosíme o odpustenie nezájmu o bratov a sestry, prosíme, Pane, o odpustenie pre tých, ktorí si urobili pohodlie, uzatvorili sa vo svojom blahobyte prinášajúcim znečitlivenie srdca. Prosíme ťa o odpustenie pre tých, ktorí svojimi rozhodnutiami na svetovej úrovni vytvorili situácie vedúce k týmto tragédiám. Odpusť, Pane! Pane, nech aj dnes začujeme tieto tvoje otázky: „Adam, kde si?“, „Kde je krv tvojho brata?“

spracoval: Tomáš Gerboc SVD
text: <http://sk.radiovaticana.va>
foto: internet

Detské „Misijné prázdniny“ v Domaníži

Keď nás spájajú Kristové podobenstvá o láske ...

Pripravil: Tomáš Gerboc SVD

Celkom netradične a celkom jubilejne sme tento rok oslávili piaty rok nášho detského tábora, ktorý sme už dávnejšie nazvali Detské „Misijné prázdniny“.

V predošlých rokoch sme sa spolu s deťmi radovali, zabávali i modlili v Terchovej, tento krát sme zavítali o kúsok južnejšie – do krásnej obce Domaníža. Motto a heslo tábora nebolo jedno, ba ani nebolo krátke. Boli to podobenstvá, ktoré nám ako nástroj lásky a dobrého života zanechal Ježiš Kristus počas svojho pozemského života. S nimi sme sa stretávali pri rannej i večernej modlitbe, počas svätých omší, spoločných hier, a dokonca i nočných hier, kedy koná podobenstva bolo jedinou šancou na úspech. Podobenstiev bolo mnoho a veríme, že v našich myšliach i srdciach ostali aspoň niektoré.

Vyše štyridsa deťmi a mladých, vo veku od dva a pol do sedemnásť rokov, spolu s animátormi, šéfkuchárkou a asistentkami v kuchyni (mamičkami) strávilo krásnych päť dní v náručí Božej prírody obklopení radostnými animátormi, ktorí plní nadšenia venovali svoj čas, energiu, spánok a predovšetkým lásku všetkým deťom i mladým.

Ana záver už len ... vidíme sa o rok ... v Terchovej? Domaníži? ... alebo v ... ?

Božia vôľa nadovšetko

Taký je názov druhého vydania knihy, ktorá sa v týchto dňoch chystá na pulty kresťanských kníhkupectiev. Prečo? Sv. Arnold Janssen, zakladateľ troch rehoľno-misionárskych spoločností, nám má čo povedať zo svojho života.

Prípravil: Juraj Begany SVD

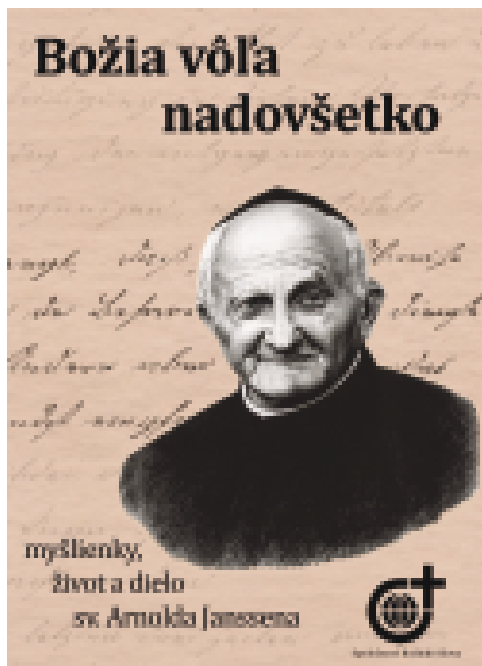
On sa snažil vo všetkom hľadať Božiu vôľu a v nej aj videl záruku svojej práce. V jednom z jeho listov môžeme čítať: „Snaž sa vo všetkom plniť vôľu Nebeského Otca, a nie svoju vlastnú. Usiluj sa hľadať zaľúbenie v Bohu, a nie v sebe samom. Želaj si, aby ťa iní ponižovali, ale Boha znova oslavovali.“ Už z tohto úryvku môžeme vidieť, ako veľmi sv. Arnold dôveroval Bohu.

Pri listovaní tejto knižky môžeme zistiť, že je určená nielen na prelistovanie či jednorazové prečítanie. Ale i na každodenné zastavenie sa, zamyslenie a povzbudenie.

Spolubrat z našej komunity práve k tejto knižke ponúka svedectvo, ako sa on s ňou stretol a ako ju bral do rúk.

„Prvý raz som zobral do rúk knihu *Božia vôľa nadovšetko* vďaka svojmu spolubývajúcemu na internáte. S týmto mojím kamarátom som sa vedel porozprávať, podeliť so svojimi ťažkosťami i radosťami.

V treťom ročníku na gymnáziu som bol na víkendovke o povolání u verbistov v Bratislave. Keď som sa vrátil naspäť na internát, svojmu kamarátovi som porozprával svoje zážit-

ky a dojmy o Spoločnosti Božieho Slova. Na druhý deň tento kamarát navštívil jedno kresťanské vydavateľstvo a na pultíčke si všimol jeden kus knižky *Božia vôľa nadovšetko*. Kúpil ju a daroval mi ju. Pozoruhodné na tom celom bolo to, že do tohto kníhkupectva som chodil často a túto knižku som tam nikdy nevidel. Neskôr som sa zaujímal o to, či majú i ďalšie kusy, ale dozvedel som sa, že to bol jediný kus, nájdený dakde v škatuli.

Začal som čítať túto knižku. Každý deň som ju bral do rúk a začal som spoznávať veľkosť osoby, ktorou bol sv. Arnold Janssen. Myšlienky ma veľmi oslovovali. Začal som si ich prepisovať a vešať na nástenku. Chcel som poznať tohto veľkého človeka. Pomocou týchto myšlienok som začal uvažovať o povolání rehoľníka-misionára. Dovolím si povedať, že aj vďaka tejto knižke som začal spoznávať verbistov a uvažovať o svojom povolání ako verbista.

Knižku som mal často u seba. Bral som ju denne do rúk, pretože som sa chcel nechať povzbudiť do každého nového dňa. Mojimi obľúbenými citátmi v tej dobe boli a ešte aj sú: „Ak nemôžeš niečo urobiť, môže to byť pre teba znakom Božej vôle a nesnaž sa vec urýchľovať so strachom a ustarostenosťou.“ Alebo: „Stáva sa, že nejaká vec spočiatku ťažko napreduje a človek by najradšej od toho odstúpil. Ale neskôr sa to zlepši. Cesta k radosti a úteche vedie cez kríž.“

Táto knižka si nájde sama čitateľov. Ako si našla mňa, nájde si aj iných. Preto prajem všetkým čitateľom tejto knižky, aby v nej našli to, čo ja: cestu, ako nájsť pokoj srdca.“

SDM RIO a R13

Pripravil: Matej Reiner SVD a Juraj Cibula SVD

V dňoch 26-28.7.2013 sa v Ružomberku, v meste ruží, uskutočnilo stretnutie mládeže z celého Slovenska s výstižným názvom R13. Stretnutie sa nieslo v duchu Svetových dní mládeže, ktoré sa uskutočnili v brazílskom meste Rio de Janeiro. Na programe sa zúčastnili aj naši spolubratia, či už ako dobrovoľníci, ktorí pomáhali pri organizácii stretnutia, alebo ako účastníci, ktorí prišli spolu s mladými. Súčasťou R13 bolo predstavenie rehoľných spoločností. I naši spolubratia sa zúčastnili na tomto programe a prezentovali Spoločnosť Božieho Slova. Stretnutie mládeže vyvrcholilo slávnostnou

svätou omšou nad Kalváriou, ktorú celebroid J. E. kardinál Jozef Tomko.

„Pápež s nami počíta“

V lete sa zvyčajne koná mnoho akcií a podujatí, na ktorých sa mladí ľudia stretávajú. Súčasťou spoločne stráveného programu sú i spoločné zážitky, spomienky, momenty, na ktoré sa nezabúda. Koncerty, stanovačky, tábory, či púte tvoria neoddeliteľnú súčasť leta, nielen pre mladých ľudí.

Takéto niečo - nezabudnuteľná „akcia“ – sa konala aj v počas týchto prázdnin v ďalekej Brazílii na celosvetovom stretnutí mladých. Súčasťou tohto stretnutia mladých z celého sveta bolo i stretnutie sa so svätým otcom Františkom. Ako by napísal svätopisec, on sa pre nás stal mladým a jedným z nás, aby sme sa i my mohli stať súčasťou jeho sveta, jeho srdca. Ako sám vyznal, rozumie problémom a trápeniam mladých, a chce nám pomôcť. Zároveň však verí a očakáva, že i my porozumieme jeho bolestiam a pomôžeme mu s budovaním Cirkvi. A preto neváhal s povzbudením, aby sme i do života Cirkvi vniesli kreativitu, radosť a entuziazmus – teda to, čo mladí ľudia – teda my - v sebe nosíme a máme, ba musíme, sa s tým i deliť.

Radostne, srdečne, no predsa s výkričníkom na konci vety pri záverečnej svätej omši na pláži Copacabana odkázal nám všetkým: „Kristus s vami počíta! Cirkev s vami počíta! Pápež s vami počíta!“ A tak povzbudení týmito slovami, ktoré sú zároveň výzvou, otvorme svoje srdcia požiadavke otca mladých, pápeža Františka, a vložme všetky sily a talenty do budovania domova lásky, priateľstva a bratstva s Ježišom Kristom.

Komunitný výlet v Slovenskom raji

Text: Gorazd Kohút SVD
Foto: Tomáš Gerboc SVD

Od prvého okamihu, keď Boh oslovil človeka a pozval ho k životu v spoločenstve s Ním, sa človek rôznymi spôsobmi usiluje o zakúšanie tohto spoločenstva – Božej blízkosti. Na mnohých miestach vo Svätom písme je vyjadrená skutočnosť o Božom prebývaní a pôsobení vo stvorenom svete. Zem so všetkými jej krásami a celý vesmír, ktorý ju obklopuje, sú znameniami Božej lásky, darovanej človeku.

Vedomie krásy slovenských hôr podnietilo i našu komunitu spolubratov - bohoslovcov v Bratislave, aby sme využili príležitosť oddychu a načerpania nových síl v lokalite Slovenského raja. V čase od 17. do 20. júna sa náš denný program niesol v duchu turistiky, bratských večerných posedení pri ohnisku, ako i návštev rodín niektorých našich spolubratov. Miestom pre regeneráciu fyzických síl bolo pre nás Kláštorisko, kde sa nachádzajú rekonštruované ruiny kartuziánskeho kláštora z prelomu 13. a 14. storočia a kde bola v r. 1923 postavená prvá turistická útulňa v tejto lokalite.

Dejiny Kláštoriska sú úzko spojené s Červeným kláštorom pri obci Červený Kláštor, ktorý sme taktiež navštívili. Spočiatku (v období 14. – 16. storočia) bol Červený kláštor útočiskom kartuziánov, ktorých v r. 1084 založil svätý Bruno. Po vyplienení kláštora na Kláštorisku v Slovenskom

raji lúpežnými rytiermi v 16. storočí sa mnísi presťahovali do Červeného kláštora. Ten bol v 18. storočí kláštorom kamaldulského rádu, založeného v r. 1012 svätým Romualdom. Kamalduli, podobne ako kartuziáni, žili pustovníckym spôsobom života a popri hospodárstve, včelárstve, liečení chorých a zbieraní liečivých rastlín sa tešili i výsade, ktorú dostali od uhorských a poľských panovníkov – právu rybolovu na Dunajci. Plavba drevenou plťou po tejto prirodzenej hranici medzi Slovenskom a Poľskom bola pre nás hodnotným zážitkom.

Prírodná scenéria Pieninského národného parku nám ozrejmila dôvod, prečo si spomenuté rády kartuziánov a kamaldulov zvolili za svoje útočisko práve túto oblasť, kde „nebesia rozprávajú o sláve Boha a obloha hlása dielo jeho rúk“ (Ž 19,2). Takisto pre nás bol pobyt v Slovenskom raji časom ticha, pokoja a radosti, príležitosťou ďakovať

Stvoriteľovi za diela Jeho lásky i za spoločenstvo, ktoré tvoríme medzi sebou a ktorého základom je On sám.

Vďaka ľuďom dobrej vôle, ktorí nám umožnili zakotviť na Kláštorisku v Slovenskom raji a ktorí rekonštruujú jeho pozostatky, ostáva táto lokalita naďalej miestom, kde si človek môže pripomenúť, ako sa kedysi mníšske rády, obklopené krásou prírody, stretávali s Pánom, slúžiac iným modlitbou a prácou. Výlet našej komunity sa tak niesol v duchu úžasu nad krásou Božích diel, prítomných v prírode, ako aj v živote tých, ktorí si zvolili ticho a pokoj hôr ako miesto pre zasvätený život.

Ranná sv. omša

Nespadne to?

Do you speak English? - Yes, I do.

Alebo: Ako bolo na jazykovom kurze.

Prípravil: Martin Ligač SVD

„zelenom ostrove“ som už toho počul veľa. Aj o jazykovej škole Spoločnosti Božieho Slova v Írsku, kde ma čakal 5-týždňový jazykový kurz, sa hovorí len v dobrom. Spolubratia, ktorí absolvovali tento kurz predomnou, mi hovorili, čo ma tam čaká a že sa mám na čo tešiť. Takže som mal rôzne predstavy a očakávania. Poviem vám pravdu priamo a otvorene: čakal som všeličo, ale realita ma veľmi zaskočila.

Keďže angličtina je svetový jazyk, pre budúcich misionárov je jazyková príprava veľmi dôležitá. Tak ako mnohí predomnou, aj ja som nasadol do lietadla, ktoré nabralo smer Dublin a moja 5-týždňová skúsenosť sa mohla začať. Už od začiatku môjho pobytu bolo zjavné, že tu na mňa čakajú vzácne chvíle. Veď už hneď v prvých dňoch ma čakalo veľké prekvapenie, keď som sa stretol s pátrom generálom Heinzom Kulükem SVD, ktorý bol na návšteve miestnej provincie. Spolubratia z Írskej provincie boli ku mne veľmi priateľskí a ja som sa na 5 týždňov ako keby stal trvalou súčasťou ich provincie. V bratislavskej komunite je jednou z mojich služieb služba kostolníka. Táto služba čakala na mňa aj tu. Jednoducho, pred povinnosťami neutečiete :). Pre mňa osobne to bol veľmi zaujímavý detail. Som veľmi vďačný pátrovi Liamovi SVD, misijnému sekretárovi provincie, že sa mi

venoval a ukázal mi prácu verbistov v krajine a mnohé krásne miesta. Páter veľmi rád spomína na časy, keď tieto miesta navštívil so spolubratmi zo Slovenska, ktorí boli na kurze v minulosti. Súčasťou kurzu boli rôzne aktivity, vďaka ktorým sme mohli lepšie spoznať túto krajinu. O Írsku sa hovorí ako o krajine, kde často prší a teplota sa tu drží okolo 20 stupňov. Doteraz nemôžem pochopiť, ako je možné, že som tu prežil teplé a slnečné dni, vďaka ktorým som videl Írsko v celej jeho nádhere. Ľudia hovorili, že takéto počasie tu dlho nemali. Keby som bol vedel, tak dáždnik nechám doma :). Keď som sa díval na všetku tú nádheru, niekedy som uvažoval nad tým, čím som si to všetko zaslúžil. Avšak, samozrejme, pomedzi toto všetko bolo treba študovať. Niekedy prišli aj ťažké chvíle, keď sa možno nedarilo, ale na druhej strane bolo vidieť výsledky a zlepšenie.

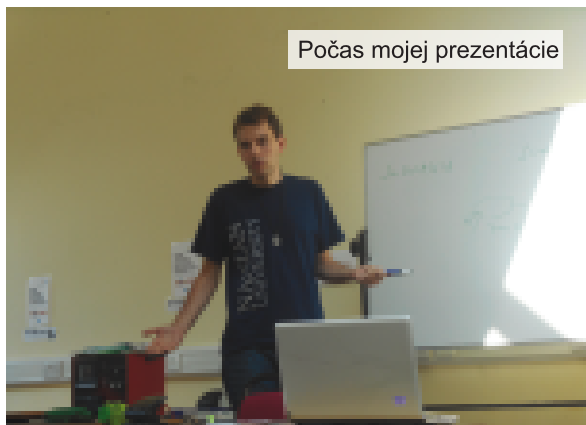
A z čoho som mal asi najsilnejší dojem? Z ľudí, ktorých som tu stretol. Ľudí rôznych postavení, kultúr, náboženstiev či ľudí, ktorí nás vyučovali a starali sa tu o nás. Všetci sme tu mali spoločné úsilie a smer, a tým bola angličtina. Možno niekedy konverzácia viazla, lebo naša slovná zásoba mala medzery, ale každá jedna medzera sa

Múzeum írskej histórie

dá nahradit' obyčajným úsmevom, ktorému rozumejú všetci.

Mohlo by sa zdať, že v úvode som začal silným vyjadrením. Ale chcel som tým vyjadriť úžas nad tým, čo som tu zažil. Za 5 týždňov sa angličtinu asi ťažko naučíte dokonale. Ale zistil som, že za túto dobu sa dá ľahko pochopiť, ako dokonale nás Boh miluje. Aj napriek tomu, že sme takí, akí sme. Ďakujem za možnosť, že som tu mohol byť. A ďakujem za všetko, čo som sa tu mohol naučiť.

Počas mojej prezentácie

S pátrom Liamom SVD

Arnoldova hádanka č. 9.: Misionár cestovateľ

Pripravil: Peter Fillo SVD

Medzi záľuby misionárov patrí aj cestovanie. Nie všetci radi cestujú, ale väčšina určite áno. Jedným takým cestovateľom bol aj misionár Kamil, ktorý pôsobil na misiách už veľa rokov. Vždy počas dovolenky, ktorú mal raz za 3 roky, rozhodol sa navštíviť nejakú inú krajinu. Takto precestoval takmer celý svet, dokonca bol aj na Severnom póle. Avšak jeden kontinent mu ešte chýbal, a tak sa rozhodol cestovať práve tam. Po príchode na miesto išiel na zaujímavú expedíciu. Mal so sebou kompas, a tak si kontroloval cestu. Išiel totiž 3 km na juh, potom 3 km na západ a nakoniec 3 km na sever. A zrazu bol na tom istom mieste, z ktorého vychádzal.

Otázka: Na akom kontinente sa misionár Kamil nachádzal a z ktorého miesta na zemeguli vychádzal na expedíciu?

Poznámka: Kamilov kompas bol úplne v poriadku a ukazoval správne.

Riešenie môže byť viac, stačí uviesť jedno.

Riešenie z minulého čísla:

Misionár Kristián si neuvedomil, že stávkou už prehral. Ak bola na ceste tam jeho priemerná rýchlosť 15 km/h, na rovnakej vzdialenosti už nemohol dosiahnuť dvojnásobnú celkovú priemernú rýchlosť. Ak by vzdialenosť, ktorú mal prejsť, bola napríklad 30 km, misionár by cestu tam išiel 2 hodiny. Celková vzdialenosť tam aj späť by bola 60 km. Ak priemerná rýchlosť mala byť 30 km/h, tak čas tam aj späť musel byť 2 hodiny. Ale 2 hodiny si Kristián už minul. Takže čas naspäť by musel byť 0, a teda jeho rýchlosť späť by musela byť nekonečná, čo v našom skutočnom svete nie je možné. Tentokrát teda stávkou vyhral náčelník kmeňa.

Správne odpovede zasielajte e-mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme poukážkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov:

Veriaci z farností a filiálok: Borčany, Bukovinka, Branovo, Bystré, Čadca, Hruštín, Lipany, Liptovský Mikuláš, Lokca, Markušovce, Melek, Močenok, Námestovo, Nedožery – Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Považská Bystrica, Rybany, Senica, Slovenská Ves, Snina, Štefanov nad Oravou, Teplička nad Váhom, Tajov, Terchová, Trstená, Vavrečka, Veľká Hradná, Veľká Ves, Vidiná, Vráble; z kostola sv. A. Janssena (Bratislava); dobrodinci z celej Českej republiky; Terézia Bírešová, Anna Filadelfiová, Gitka Frániková, Slávka Gálová, Eva Hudáčková, Jozefína z Terchovej, Valika Karabinošová, Jaroslav Krchňavý, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Florián Krajník, Mária Macáková, Dušan Pacura, Eva Pčolinská, pani Peštová, Ján Podstavek, Vladimír Rádi, bohužnáma z Ryban, Peter Szucs, Štefánia Šuláková, Mária Tomková, Anna Repáňová, Anna Urbaníková, Ita Vítazová, Eva Vrtáková; rod. Bataľíková, Beganyová, Demenyiová, Dušičková, Filadelfiová, Gerbocová, Horníková, Janíčková, Kúdelová, Mizeráková, Omastová, Tomanová, Vašová; odoberatelia časopisu posol z Ryban, Misijné združenie DS Stará Lubovňa a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi.

Ako vyjadrenie vďaky bude za vás odslúžená svätá omša dňa 27. 8. 2013.

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: **5032069988/0900**

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

„Všimol som si, že tvoj otec má opuchnuté líce. Je to kvôli zubom?“

„Nie, od modlitby.“

„Ale netáraj...“

„Netáram. Včera sme sa spolu celá rodina modlili Otčenáš a keď sme prišli po ‚zbav nás zlého‘, otec sa pozrel na mamu a ona si to všimla.“

Na prijímacích pohovoroch:

„Koľko je 4 + 4?“

„Hmm... 12?“

“Výborne, ste prijatý! Povedali ste nám oveľa viac, ako sme od vás očakávali.”

V reštaurácii:

„Čašník, v mojej polievke pláva pavúk!
Čo to má znamenať?“

“Čo? Ja neviem, pane, čo to znamená,
ja nie som poverčivý.”

Tri žraloky diskutujú o tom, kto koho zožral minulý týždeň.

Prvý vraví: „Plávam si okolo takého útesu a tam mladí. Jedného z nich som schmatol a viete, ako mi bolo celý deň zle? Ten chalan musel žiť na instantných polievkach... fuj!“

Druhý na to: „Priateľu, ja som mal horšiu skúsenosť. Študenti pili na pláži a vystrájali v mori. Tak som si na tú najviac opitú babu počkal. Ale keď mi trávilo, tak mi ten alkohol stúpil do hlavy. V mori som sa len tackal. Dva dni som nemohol vyrovnať!“

Tretí zakončí: „Neuveríte mi. Tiež som natrafil na študenta. Toho museli vyhodit zo skúšky alebo zo školy. Bol taký dutý, že som sa tri dni nevedel ponoriť!“

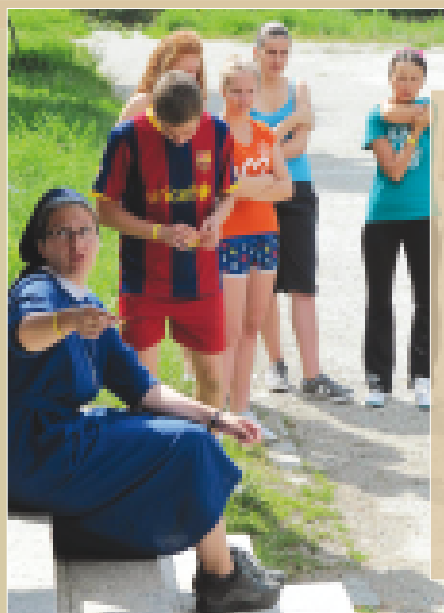

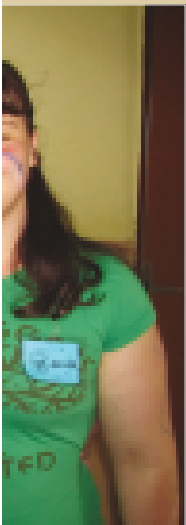
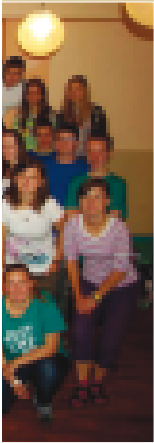
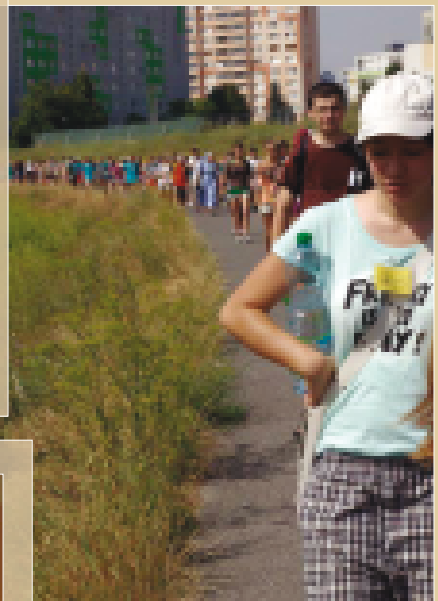
Misijné prázdniny 2013

Foto: animátori; text: P. Páleník SVD

Aj toto leto sa nieslo v duchu našej starej tradície Misijných prázdnin. Toto leto sme mali štyri turnusy a to pre mladých v Prešove a Bratislave, pre deti v Domaníži a pre miništrantov vo Vidinej. Dni plné aktivít, hier, športu, služby i modlitby boli požehnaným časom pre účastníkov všetkých týchto táborov. Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí prispeli k tomuto dielu, najmä animátorom, z ktorých niektorí už pracujúci, veľkodušne poskytli svoju dovolenku na to aby si ju iní mohli spraviť. Pre nich to dovolenka určite nebola. Ďakujem aj všetkým sponzorom, ktorí umožnili uskutočnenie týchto letných táborov. Ak máte záujem prihlásiť sa na budúci rok, navštívte stránku:

<http://mp.svd.sk>

...kuwa mmisionari... ...是一個傳教士...

...essere missionario... ...být misionářem...

...být misionárom...
...ein Missionar sein... ...to be a missionary...
...hogy egy misszionárius...

~~...sein ein Missionar...~~

...ser un misionero...

...быть миссионером...

...és
követni
Krisztát...

...and follow Christ...

...e seguire
Cristo...

...és követni Krisztust...
...et suivre le Christ...

~~...nacheinander...~~

...and Christus folgen...

...a nasledovať Krista...

...a následovat Krista...

...y seguir a Cristo...

...и следовать за Христом...

...možeš aj s nami...

missionári verbiteli

